

Tudi njena bala
Baš ne bode mala.
Sosed in soseda
Vse za Meto gleda.
Mnoga mati rada
Bi, da njih je mlada;
Vse ti pozveduje
In o njej vprašuje.
Mnogo se jih glasi
Iz domače vasi,
Mnogi Meto ljubi,
Prosi jo in snubi,
Meta nič ne deje,
Snubcem se le smeje,
Z vinom jim postreže,

Kruha jim odreže. —
Jeden te ne vpraša —
Bog zna kaj odlaša —;
Bog zna, kaj da čaka
Ta sosedov Jaka?

Ni ga korenjaka,
Kot sosedov Jaka;
Priden, pridobiten,
Pameten, nič siten;
Zmerom gre veselo
Z dela in na delo;
Zjutraj zgodaj vstaja,
Zvéčer ne pohaja,
Ni mu mar plesišče,

Krčma, igrališče;
Prav denar obrača,
Le potrebno plača;
Pot pozna najbolje
V cerkev in na polje.
Jaka ni ubožen,
Tudi ne premožen;
Jaka pridno dela,
In dovolj je jela.
Toda pridni Jaka
Šel je za vojaka . . .
Pride spet jeseni,
Da na dom se ženi . . .
Saj izbrana, Jaka,
Meta nate čaka.

Anton Hribar.

Neresničen glas.

Da sem umrl — raznesel se je glas,
Prelétel kakor blisk je ródno vas
In v máterino dušo je ljubečo
Zasádlil strele svoje ost gorečo.

Pogled je materi osteklenél,
Srcé ji strah brezupen je objél —
„Umr! umr!“ — in žalostni rodíci
Grenak se pôtok je udrl po lici!

In plakala in vila je roké,
In pókalo ji v prsíh je srcé;
Drugače ni: za sínom ródna mati,
Vsaj ródna mati sme naj žalovati!

Umr! — in ona videla ga ní,
Za grob ptujina dala mu prstí,
In ona, ki ga toli je ljubila,
Nikdár ob grobu zanj ne bo molila . . .

In zrla ga ne bo nikoli več . . .
O, néhaj rezati ji dušo, meč!
A vam, ki glas raznesli neresnični,
Odpusti vam vsesveti Bog pravični!

Ne veste vi, kaj matere srcé,
Ne veste, kaj je matere gorjé,
Ne veste v lehkomiselnosti kruti,
Kakó v ljubeči duši mati — čuti!

Mih. Opeka.

Dve jelki.

(Jos. B.)

Ti moje mladosti prijatelj najprvi,
Duhov sva sorodnih, Slovenca po krvi,
Rojaka v zibelkah.

Ob Bistrici reki oba sva rojena,
Zatorej je tebi na slavo zložena
Ta pesem o jelkah.

Ob Bistrici reki, na skalnatem bregu,
Kjer vali lovijo se v jadrnem begu,
Dve jelki stojita.

In reka ob jelkah zaganja se v skale,
Obraze jim blede opira, in v vale
Dve jelki strmita.

Priroda, oblečena v cvetno odelo,
Prebuja med vejami petje veselo,
Dve jelki molčita.

Mrakovi pokrivajo hribe, ravnice,
Iz časov minolih čarobne pravljice
Dve jelki šumita.

Valovje bobneva jeseni po strugi —
Na bregu po sésterno druga ob drugi
Dve jelki ležita.

Anton Medved.